

Arrest

nr. 299 270 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2005.

1.2. Verzoeker dient op 10 maart 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 24 oktober 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. Je bent 17 jaar oud. Je bent geboren en opgegroeid in het dorp Kotay Taran in het district Khewa, provincie Nangarhar. Je woonde daar samen met je ouders, broers en zussen. Je ging niet naar school, maar volgde wel één of twee jaar les aan de madrassa. Je deed landbouwwerk op jullie velden en je zorgde voor jullie koe.

Ongeveer zes maanden voor je vertrek bracht jij de koe naar de velden om te laten grazen. Een dorpsgenoot genaamd M. sprak jou aan. Hij wou seksuele betrekkingen met jou en bood jou zelfs geld aan hiervoor. Je weigerde, maar de volgende dag vertelde M. rond in het dorp dat hij je verkracht had, wat niet gebeurd was. Je verloor je eer omdat dit iets zeer schandelijks is. Je familie hoorde het gerucht gelukkig niet, zo niet zou je vader je vermoord hebben.

Op een nacht waren jij, je vader en je oudere broer Z. M. jullie velden aan het irrigeren. Jullie zagen mensen op een brug en vroegen hen wie ze waren en wat ze aan het doen waren. Ze lieten jullie dichterbij komen, dan pas zagen jullie dat ze taliban waren en dat ze bommen aan het plaatsen waren. Ze zeiden dat jullie naar huis moesten gaan en aan niemand mochten vertellen over hen. Jullie gingen naar huis. Je vader zei toen dat ze onschuldigen en soldaten zouden vermoorden en dat jullie de malek (dorpsheer) moesten verwittigen. Jullie gingen naar het huis van de malek en informeerden hem, daarna gingen jullie opnieuw naar huis. De malek informeerde het districtshuis en soldaten kwamen de bommen onschadelijk maken. Je maternale oom T. G., die soldaat was bij de overheid, kwam naar huis om te trouwen. Een week nadat jullie de talibs op de brug hadden gezien, ging je met je gezin naar het huwelijksfeest van je oom in het dorp Kachara. Je broer Z. M. en zijn vrouw bleven thuis omdat jullie vreesden dat dieven jullie huis zouden beroven. Jullie buurman Z. belde je vader en informeerde hem dat hij schoten gehoord had in jullie huis. Je vader belde je broer, maar die nam niet op. Je vader ging dan meteen naar huis en zag daar dat je broer en schoonzus vermoord waren. Jij was nog in het huis van je oom, je keerde niet meer terug naar huis en vertrok diezelfde nacht met behulp van een smokkelaar. Drie dagen na de moord op je broer bezorgden de taliban via de mullah een dreigbrief aan jouw familie. Drie tot vier dagen na je vertrek verhuisde je moeder met jouw broers en zussen naar het huis van je oom T. G. in Kachara. Je vader verbleef op verschillende onbekende plaatsen.

Na een reis van een zes- of zevental maanden kwam je aan in België op 10 maart 2021. Je deed diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vermoord te worden door de taliban. Voorts vrees je gedood te worden door je vader omwille van het gerucht dat M. verspreidde.

Na de machtsovername zeiden de taliban dat iedereen die voor de voormalige overheid gewerkt had vergeven was en kon terugkeren naar zijn dorp. Je vader geloofde dit echter niet. Op een dag zei het dorpsheer aan de telefoon aan je vader dat hij moest terugkeren; hij garandeerde dat hem niets zou overkomen. Je vader ging dan naar jullie dorp en verbleef er een week. Dan kreeg hij een dagvaarding van de taliban om zich te melden in het districtshuis. Je vader was bang en vroeg aan de leiders van jullie dorp om hem te vergezellen naar het districtshuis. Ze deden dit, maar de taliban zeiden dat de dorpsleiders moesten terugkeren naar het dorp. Sinds die dag, zes maanden voor je persoonlijk onderhoud, hebben jullie niets meer vernomen over je vader.

Na de machtsovername door de taliban keerde je oom T. G. terug naar zijn dorp. Hij deed er landbouwwerk en verbleef er ongeveer een jaar. Op een dag, nadat iemand informatie over je oom doorgegeven had aan de taliban, werd hij gearresteerd en naar het districtshuis gebracht. Sindsdien hebben jullie geen nieuws van je oom.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je kopieën van de volgende documenten neer: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van je ouders, grootvader en oudere broer, een dagvaarding van de taliban, een dreigbrief van de taliban, een verklaring van de dorpsheer, een werkbadge, bankkaart, certificaat en vaccinatiekaart van je oom T. G., zes foto's in verband met het werk van je oom, vier familiefoto's, documenten in verband met je scholing en stage in België en documenten in verband met je studentenjob in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban of door je vader. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop je jouw terugkeervrees baseert.

Zo slaagde je er niet in aannemelijk te maken dat jij, je broer en je vader aangifte deden van bommen en dat jullie daardoor gevisieerd werden door de taliban. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie vanop jullie velden de bommen die in gele vaten zaten niet konden zien, bovendien was het nacht en was er dus een beperkte zichtbaarheid (CGVS, p. 14). **Jullie gingen naar de talibs op de brug nadat ze "kom maar hier" geroepen hadden, en pas dan zagen jullie de bommen** (CGVS, p. 14). Jullie hadden weliswaar eerst aan de personen op de brug gevraagd wie ze waren en wat ze daar deden (CGVS, p. 12), maar als de taliban daadwerkelijk de bedoeling hadden om daar 's nachts ongezien bommen te plaatsen, is het weinig aannemelijk dat ze naar jullie riepen om dichterbij te komen, zo konden jullie immers duidelijk zien wat ze aan het doen waren.

Met betrekking tot de algemene situatie in je regio verklaarde je dat de taliban er 's nachts actief waren en dat ze mensen die iets ondernamen dat tegen hen gericht was vermoordden (CGVS, p. 11). Gezien deze context is het opmerkelijk dat jullie 's nachts het risico namen om aan onbekenden te vragen wie ze waren en wat ze deden. Nog vreemder is jouw bewering dat je vader, je broer en jij die nacht samen aangifte gingen doen van de bommen bij het dorpshef (CGVS, p. 14-15). Gezien jouw beschrijving van de algemene veiligheidssituatie in je regio is het **weinig aannemelijk dat je vader zijn eigen leven én dat van zijn twee zonen zou riskeren om aangifte te doen**. Zelfs als je vader niet wou dat onschuldige burgers en soldaten zouden gedood worden door de bommen, had hij op een minder risicovolle manier de bommen kunnen rapporteren, bijvoorbeeld door naar het dorpshef te bellen, te wachten tot de ochtend of desnoods alleen naar het huis van het dorpshef te gaan.

Met betrekking tot **de moord op je broer en schoonzus** dient het volgende opgemerkt te worden. Je verklaarde dat jullie buurman, Z., je vader opgebeld had en gezegd had dat hij schoten gehoord had in jullie huis, waarna je vader tevergeefs je broer telefonisch probeerde te bereiken en vervolgens meteen naar huis ging, waar hij zag dat je broer en schoonzus vermoord waren door de taliban (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe je vader kon zien dat ze vermoord waren door de taliban, zei je "Z., onze buur zei tegen mijn vader: ik heb 4 mannen gezien, 2 mannen waren voor je huis aan het staan, 2 gingen binnen je huis. ze hebben geschoten, daarna verlieten ze met hun motorfiets." (CGVS, p. 15). Toen het CGVS je erop wees dat er in Afghanistan behalve taliban ook andere gewapende mensen met een motorfiets zijn, verklaarde je dat Z. aan je vader verteld had dat hij de taliban gezien had en dat ze gemaskerd waren

(CGVS, p. 15). Dit is opmerkelijk, want aanvankelijk had je enkel verklaard dat Z. schoten gehoord had in jullie huis (CGVS, p. 15). Zelfs als jullie buurman gemaskerde mannen had gezien, dient erop gewezen te worden dat dit niet noodzakelijk talibs zouden zijn, temeer daar er in jullie regio klaarblijkelijk sprake was dieven(bendes), gezien er altijd iemand thuis moest blijven om jullie te behoeden tegen diefstal (CGVS, p. 15). Dit doet concluderen dat jij en je familie op het moment van jouw vertrek nog geen overtuigende indicaties hadden dat de taliban je broer en schoonzus gedood hadden, laat staan dat ze het ook gemunt hadden op jou. De dreigbrief van de taliban werd immers pas drie dagen na de dood van je broer en schoonzus en dus ook na jouw vertrek bezorgd (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat jouw familie meteen na de dood van je broer en schoonzus de drastische beslissing om jou naar het buitenland te sturen. Dit tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan.

Met betrekking tot de **dreigbrief** dient voorts opgemerkt te worden dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover. Zo verklaarde je tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het volgende: “s Nachts vielen enkele Talibanstrijders ons huis binnen, ze beschuldigden ons van spionage voor de overheid en ze schoten mijn broer en zijn vrouw dood. Ze lieten een dreigbrief achter voor ons waarin stond dat mijn vader en ik hetzelfde probleem zouden krijgen. Mijn leven was in gevaar dus de dag erop heb ik meteen met een smokkelaar mijn land verlaten.” (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens je onderhoud bij het CGVS verklaarde je echter dat de brief niet de nacht van de moord op je broer werd achtergelaten, maar drie dagen later, toen jij al vertrokken was, via de mullah naar jullie huis werd gebracht (CGVS, p. 12, 15). Dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze brief roept verdere vraagtekens op. Het is voorts opmerkelijk dat je slechts veronderstellingen maakt over de inhoud van de brief, hoewel je de brief ter ondersteuning van je relaas neerlegt (CGVS, p. 15). Dat je zelf niet kan lezen vergoelijkt je onwetendheid niet, je had immers hulp kunnen vragen aan iemand die geletterd is, maar je liet na dit te doen (CGVS, p. 15)

Voorts stelt het CGVS vast dat je **tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van je familie**, wat de geloofwaardigheid van je relaas verder aantast. Zo verklaarde je tijdens je interview bij DVZ d.d. 13/07/2021 dat je beide ouders en je jongere broers en zussen in Kotay Taran, je dorp van herkomst, verbleven (Verklaring DVZ, vraag 15, 17). Tijdens je onderhoud bij het CGVS verklaarde je echter dat je moeder sinds drie of vier dagen na de dood van je broer en na jouw vertrek samen met je jongere broers en zussen in het huis van je maternale oom woont in het dorp Kachara, op 30 tot 40 minuten van je huis (CGVS, p. 5, 7, 9, 15). Je vader verbleef na de dood van jouw broer op allerlei plaatsen, zo zei je dan (CGVS, p. 7). Je oom had jou dit verteld, al weet je niet op welke plaatsen hij zoal verbleef (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom je bij DVZ verklaarde dat je ouders allebei nog in Kotay Taran verbleven, ontkende je slechts je eerdere verklaring (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van je eerdere verklaring volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Er moet voorts gewezen worden op je **tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de verdwijning van je vader**. Je vertelde dat je vader de dag dat hij zich aanmeldde bij de taliban verdween (CGVS, p. 8). Toen het CGVS je vroeg wanneer dat was, die dag dat je vader verdween, zei je dat hij ongeveer twee jaar en drie maanden geleden verdween (CGVS, p. 8). Even later zei je dat hij ongeveer zes maanden vóór de val van de vorige regering verdween (CGVS, p. 8). Toen het CGVS je erop wees dat je verwezen had naar de machtsovername van de taliban met betrekking tot je vaders terugkeer naar het dorp, paste je je verklaringen aan en zei je dat je vader zes maanden geleden verdween (CGVS, p. 8). Het CGVS wees je nogmaals op je tegenstrijdige verklaringen, waarop je opnieuw een andere versie gaf en zei dat hij zes maanden ná de val van de vorige regering verdween (CGVS, p. 8). Uiteindelijk greep je terug naar de vorige versie en zei je dat hij zes maanden geleden (i.e. zes maanden voor het onderhoud) verdween. Dat je zulke tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verdwijning van je vader doet de geloofwaardigheid van je verklaringen verder afbrokkelen.

Je slaagde er voorts niet in aannemelijk te maken dat je oom T. G. gearresteerd werd omdat hij onderdak gaf aan spionnen, met name aan je familie. Vooreerst legde je geen enkel begin van bewijs neer van de arrestatie van je oom. Je verklaarde expliciet dat je oom gearresteerd is omwille van jullie probleem, met name omdat ze hem ervan verdachten onderdak te geven aan ongelovigen of spionnen (CGVS, p. 10-11). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt echter dat jullie problemen omwille van het doorgeven van informatie aan de overheid niet geloofwaardig zijn. Dat je oom pas een jaar na de machtsovername en na zijn terugkeer naar zijn dorp werd aangehouden ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen slechts verder, het is immers weinig aannemelijk dat de taliban pas dan te weten kwamen dat hij onderdak gaf aan je familie en hem pas dan arresteerden. Uit je verklaringen blijkt bovendien dat jullie geen concrete indicaties hebben dat je oom omwille van deze reden aangehouden

werd (CGVS, p. 10). Jullie vermoeden slechts dat een onbekende persoon info over je oom gegeven heeft aan de taliban (CGVS, p. 10).

Volledigheidshalve voegt het CGVS toe er **geen beschermingsnood kan vastgesteld worden in jouw hoofde op basis van de voormalige werkzaamheid als soldaat van je maternale oom T. G.** Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je verklaringen over het werk van je oom twijfels oproepen. Zo weet je wel dat hij soldaat was in Marjah district in de provincie Helmand werkte (met de kanttekening dat Marjah geen district is maar een plaats in het district Nad Ali, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), maar weet je zelfs niet of hij bij het leger, de politie of een andere overheidsdienst werkte (CGVS, p. 9). Nochtans legde je wel een foto van zijn legerbadge neer ter ondersteuning van je verklaringen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de fysieke gelijkenis tussen de persoon op de familiefoto van jou en je oom (CGVS, p. 4) en de persoon op de door jou neergelegde foto's en documenten van een soldaat weinig treffend is, waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit dezelfde persoon betreft. Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat je oom soldaat was, dient opgemerkt te worden dat je niets van elementen aanbracht waaruit zou blijken dat jij, als neef van je maternale oom die in een ander dorp woonde, omwille van je ooms vroegere job bij terugkeer naar Afghanistan ernstige problemen zou ondervinden. Het CGVS beschikt evenmin over informatie die zou wijzen op een vrees in jouw hoofde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat je oom na de machtsovername teruggekeerd is naar zijn dorp en daar klaarblijkelijk een jaar probleemloos als landbouwer heeft gewerkt. Zoals reeds werd opgemerkt zijn je verklaringen over zijn arrestatie een jaar na de machtsovername weinig overtuigend (zie supra).

Met betrekking tot je vrees gedood te worden door je vader als hij zou te weten komen over **het gerucht dat M. over jou verspreidde**, een vrees die je overigens niet vermeldde tijdens je onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient het volgende opgemerkt te worden. Zo is het **helemaal niet geloofwaardig dat enerzijds iedereen in het dorp te weten kwam dat M. jou zagezegd verkracht had, maar dat je familie dit niet te weten kwam** (CGVS, p. 13). Je verklaarde dat M. de dag nadat jij geweigerd had seksuele betrekkingen te hebben met hem aan een heleboel dorpingen, zelfs aan kinderen, vertelde dat hij jou verkracht had; zo kwam iedereen in het dorp het te weten (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom je familie het niet wist, zei je dat M. je vader niet verwittigd had omdat hij een oude man was (CGVS, p. 13). Andere dorpingen zouden het niet doorverteld hebben aan je familie omdat de vermeende feiten een schandelijke actie zijn in Afghanistan (CGVS, p. 13). Als iedereen in het dorp op de hoogte was, is het echter allerm minst aannemelijk dat dit gerucht niet ter ore kwam van je ouders, net omdat zoiets een belangrijke zaak is onder Pashtounen, zoals je zelf zei (CGVS, p. 13). De vaststelling dat je nog zes maanden in je dorp verbleef na deze vermeende gebeurtenis maakt het des te minder aannemelijk dat je familie op geen enkel moment het gerucht hoorde (CGVS, p. 13). Bovendien is het opmerkelijk dat het gedrag van de dorpingen ten aanzien van jou beperkt bleef tot het maken van moppen, dit ondanks het feit dat je je eer verloor voor dorpsgenoten omdat het iets heel slechts is in de cultuur van Pashtounen (CGVS, p. 13). Je bewering dat je gedurende die zes maanden bijna geen contact had met mensen en dat niemand wilde spreken met jou (CGVS, p. 13) is weinig overtuigend, als dit effectief het geval was kan immers verwacht worden dat dergelijk gedrag net argwaan zou wekken bij je familie en dat zij zo op de hoogte zouden komen van het gerucht. Ook je verklaringen over het gedrag van M. zijn weinig geloofwaardig. Gevraagd waarom M. zo'n gerucht zou verspreiden en of dit hem niet zelf in de problemen zou brengen gezien zo'n handeling een schande is onder Pashtounen, zei je dat hij dit verteld had met de bedoeling jou te dwingen om de actie te herhalen in de toekomst. In de daaropvolgende periode was M. naar jouw zeggen erg blij omdat hij volgens hem die actie gedaan had met jou (CGVS, p. 13). Dat M. moedwillig een gerucht zou verspreiden dat hem zelf in de problemen kon brengen en klaarblijkelijk geen negatieve gevolgen onderging na het verspreiden van het gerucht tast de geloofwaardigheid van je verklaringen verder aan. Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je bewering dat M. dergelijk gerucht verspreidde, noch aan je vrees omwille hiervan gedood te worden door je familie. Hoewel rekening dient gehouden te worden met je jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd je onaannemelijke verklaringen niet vergoelijken.

Ten slotte haalde jouw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud ook aan dat er rekening moet gehouden worden met de **perceptie van verwestering**, gezien je als minderjarige naar Europa kwam (CGVS, p. 17). Hij verklaarde dat dit een bijkomende reden is waarom je in geval van terugkeer een vrees zou hebben ten aanzien van de huidige machthebbers. Er dient hier opgemerkt te worden dat jij dit onderwerp niet zelf aanhaalde, ondanks het feit dat er jou expliciet gevraagd werd of er, buiten de al aangehaalde problemen, nog andere redenen zijn waarom je niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 12). Als antwoord hierop vermeldde je enkel het incident met M. (CGVS, p. 13). Jij en je advocaat laten echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent of als dusdanig gepercipieerd zou worden en omwille daarvan vervolgd zou worden. Bovendien verwijst jouw advocaat enkel naar jouw

komst naar Europa als minderjarige, waarbij opgemerkt moet worden dat je ruim 15 jaar was bij je komst naar Europa en 16 bij aankomst in België en dat je het grootste deel van jouw leven in Afghanistan hebt doorgebracht. Hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofdte worden afgeleid. Er is immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, noch dat je als verwesterd gepercipieerd zou worden en daardoor vervolgd zou worden.

*De door jou neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. In casu betreffen alle documenten bovendien kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knipen plakwerk bewijswaarde ontberen. Jouw taskara, de taskara's van je familie en de familiefoto's hebben enkel betrekking op jouw identiteit en familiebanden en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken. Met betrekking tot de dagvaarding dient opgemerkt te worden dat volgens dit document zowel jij als je vader opgeroepen werden om jullie als spionnen van de ongelovige overheid aan te melden in het districtshuis (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Vreemd genoeg repte jij met geen woord hierover en haalde je enkel aan dat je vader gedagvaard werd (CGVS, p. 4, 7). Bovendien dient opgemerkt te worden dat de dagvaarding gedateerd is op 12/12/1400 (gregoriaanse kalender: 03/03/2022), terwijl op de stempel het islamitische jaartal 1442 (gregoriaanse kalender: 20/08/2020-09/08/2021) vermeld wordt. Je onvolledige verklaringen over de inhoud van de dagvaarding en de niet overeenstemmende data erop roepen ernstige twijfels op met betrekking tot de authenticiteit van dit document. Het document van de maleks ter bevestiging van je problemen werd opgesteld op verzoek van je oom in functie van je verzoek om internationale bescherming en heeft door het gesolliciteerde karakter geen objectieve bewijswaarde (CGVS, p. 4). De legerbadge, het certificaat en de foto's van je oom T. G. hebben betrekking op zijn werk en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas; evenmin kan er op basis van deze documenten besloten worden dat jij een beschermingsnood zou hebben omwille van de vroegere job van je oom (zie ook supra). De bankkaart en vaccinatiekaart van je oom hebben geen bewijswaarde met betrekking tot je asielmotieven. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. De documenten met betrekking tot je opleiding, stage en studentenjob in België hebben geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas.*

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het

aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan**

and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and**

in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 14 en 17 van Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van het recht om verhoord te worden”*.

Verzoeker gaat in zijn eerste punt in op het statuut van het kind en de gevolgen hiervan.

Verzoeker vraagt dat er rekening wordt gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid bij het onderzoeken van zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar artikel 20(3) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en het KB PR CGVS. Hij stelt dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast bij verzoeken tot internationale bescherming van minderjarigen. Verzoeker citeert uit een rapport van de UNHCR waarin de moeilijkheden voor kinderen om hun verhaal te verwoorden worden benadrukt. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad van 6 december 2007 waarin wordt gesteld dat het CGVS wel rekening heeft gehouden met de leeftijd van de persoon bij het gehoor maar niet bij het nemen van de beslissing. Verzoeker stelt dat volgens verschillende internationale verdragen, die rechtstreeks toepasselijk zijn in het Belgische recht, ieder kind het recht heeft over iedere vraag die van belang is voor hem verhoord te worden. Verzoeker haalt aan dat de voorwaarden die aan het CGVS opgelegd worden, moeten zijn aangepast aan een kind en verzoeker moeten toelaten zich uit te spreken over alle belangrijke punten van zijn relaas. Verzoeker verwijst ook naar een rapport van het Comité voor de Rechten van het Kind en een verslag van EASO.

Verzoeker gaat in een tweede subonderdeel in op de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan. Volgens verzoeker is er een “versterkte zorgplicht” wanneer het om een verzoek om internationale bescherming van een kind gaat. Hij verwijst naar een arrest van 8 november 2016 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waar het belang van het kind bevestigd wordt samen met het belang van het zorgvuldig analyseren van de gevolgen van de genomen beslissingen van de asielautoriteiten ten opzichte van het kind. Dit moet volgens verzoeker in de schriftelijke motivering worden vermeld, wat in deze zaak niet gebeurd is. Verzoeker verwijst naar verschillende internationale, Europese en nationale instrumenten die stellen dat er rekening moet worden gehouden met het belang van het kind. Hij legt dan nog uit wat de eerbied voor het hoger belang van het kind in de praktijk betekent en stelt dat in geval van terugkeer naar Afghanistan verschillende fundamentele rechten van verzoeker beperkt zullen worden. Volgens verzoeker maken deze beperkingen van fundamentele rechten vervolging uit in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij verwijst hierbij naar en citeert uit de gids van het UNHCR. Verzoeker stelt dat tal van de beperkingen opgelegd door de taliban ook vallen onder artikel 8 EVRM en dat de controle en de sancties van de taliban versterkt zijn voor mensen die als verwesterd beschouwd worden. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

In een volgende punt gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid. Hij stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing.

In een derde punt gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij benadrukt dat hij reeds twee jaar in België verblijft en Afghanistan in 2019 verliet. Hij verwijst naar de noodzaak van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees en de bewijsstandaard van de redelijke waarschijnlijkheid. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie, waaronder rapporten van EASO, ASYLOS en het onderzoek van F. Stahlmann, gaat hij in op de daden van vervolging, waarbij verwesterde Afghanen het slachtoffer kunnen worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging. Verder zet hij uitgebreid de gronden van vervolging uiteen. Verzoeker verschaft een overzicht van rechtspraak van de Raad, waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van verwestering.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verschaft een uiteenzetting aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat verschillende internationale organisaties – waaronder UNCHR, OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch – hebben gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie. Hij citeert uit diverse landeninformatie. Hij benadrukt dat ook na de machtsovername nog steeds veel geweldsincidenten plaatsvinden, vanwege andere gewapende groepen. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNCHR, van augustus 2021, om een gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten en om Afghanen toegang te bieden tot het grondgebied. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dat oproept tot een voorzichtige benadering. Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal zich baseert op bronnen van januari 2022, waarbij het EUAA rapport zelf aangeeft dat er beperkingen zijn om betrouwbare en actuele informatie te bekomen. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad, waarin wordt gesteld dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt. Verzoeker acht het, in het licht van de ontwikkelingen, voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie noopt tot voorzichtigheid. Verzoeker nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen ofwel een Fact-Finding Mission te organiseren.

Vervolgens verschaft verzoeker een uiteenzetting over de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de sociaaleconomische en humanitaire situatie, waarbij de machtsovername een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. Verzoeker benadrukt dat voormalige donorlanden geen zaken willen doen met de door de taliban geleide regering, die door geen enkel land wordt erkend en dat de taliban weigert concessies te doen, met name op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.

Verzoeker stelt verder dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM, op situaties van preciaire sociaaleconomische of humanitaire omstandigheden. Verzoeker trekt een parallel met de rechtspraak van het EHRM in de zaak “Sufi en Elmi”.

Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, waarbij hij stelt dat de contouren die het Hof van Justitie dienaangaande in zijn arrest “Mbodj” heeft verduidelijkt, moeten worden bekeken in de specifieke context van een persoon die zorg nodig had waarvan niet zeker was of deze beschikbaar was in het land van herkomst.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe. Ook in een stukkenbundel, die wordt bijgevoegd aan het verzoekschrift, verwijst verzoeker nog naar algemene informatie over de algemene situatie in Afghanistan en voegt hij consulteerbare weblinks toe (stukken 1-59).

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal heeft op 18 oktober 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van

herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr.133.153).

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal, middels zijn aanvullende nota van 6 november 2023, de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd.

4.6. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou

een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.”

Verzoeker toont met zijn uitgebreid theoretisch betoog aangaande het hoger belang van het kind en het kwetsbaar profiel van een minderjarige, niet aan dat de aan hem geboden steunmaatregelen niet afdoende waren opdat hij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming.

De Raad wijst er ook op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoeker niet in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, noch dat de door de *protection officer* gestelde vragen onaangepast waren aan zijn leeftijd. Uit de notities blijkt dat verzoeker het gesprek kon volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. In de voorliggende omstandigheden blijkt dan ook niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Waar verzoeker nog stelt dat hij drie uur en vijftien minuten achter elkaar werd gehoord, gaat hij eraan voorbij dat er na iets meer dan twee uur een pauze werd gehouden. Bovendien heeft de *protection officer* ook reeds in het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat verzoeker om het even wanneer mocht zeggen, indien hij een bijkomende pauze wenste. Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn kwetsbaarheid vanwege het door hem “*opgelopen trauma*”, met name het gebrek aan nieuws van zijn vader en oom, stelt de Raad vast dat er geen enkel medisch attest voorligt, ter attestering van de psychologische kwetsbaarheid. De psychologische kwetsbaarheid kan niet louter op basis van verzoekers eigen diagnostisering worden aangenomen. Verzoeker concretiseert ook geenszins op welke wijze deze kwetsbaarheid hem zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Ook uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijken geen incidenten of problemen, gelinkt aan een psychologische kwetsbaarheid. In het licht van deze elementen, toont verzoeker niet aan dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren om tegemoet te komen aan zijn profiel.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, nadat hij de autoriteiten op de hoogte had gebracht van bommen geplaatst door de taliban. Verzoeker verklaart zijn herkomstland ook te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door zijn familie, nadat M. had rondgebazuind in het dorp dat hij verzoeker had verkracht. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban en met zijn familie, omdat:

(a) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij, zijn broer en zijn vader de autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van bommen geplaatst door de taliban en dat ze hierdoor door de taliban gevisieerd worden waarbij het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker, zijn vader en broer zouden roepen om dichterbij te komen en zo ervoor zouden zorgen dat verzoeker en zijn familie duidelijk konden zien wat de taliban aan het doen waren;

(b) het opmerkelijk is dat verzoeker 's nachts het risico nam om aan onbekenden te vragen wie ze waren en wat ze daar deden terwijl hij bij het CGVS verklaart dat de taliban 's nachts actief was in zijn regio en ze mensen vermoorden die iets tegen hen ondernamen;

(c) het onaannemelijk is dat verzoekers vader zijn eigen leven en dat van zijn twee zonen zou riskeren door onmiddellijk en in persoon aangifte te doen gelet op verzoekers verklaringen over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio;

(d) het opmerkelijk is dat verzoekers familie direct na de dood van verzoekers broer en zijn vrouw de beslissing neemt om verzoeker naar het buitenland te sturen terwijl ze nog geen duidelijke aanwijzingen hadden dat de taliban verzoekers broer en schoonzus gedood hadden;

(e) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreigbrief die zijn familie ontvangen heeft waarbij (i) hij bij de DVZ verklaart dat de dreigbrief dezelfde nacht als de moord op zijn broer werd achtergelaten terwijl hij bij het CGVS verklaart dat de brief drie dagen na de moord op zijn broer via de mullah werd

afgegeven aan zijn familie en (ii) het opmerkelijk is dat verzoeker slechts veronderstellingen kan maken over de inhoud van de brief maar de inhoud zelf niet kent;

(f) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaatsen van zijn familie waarbij hij bij de DVZ verklaart dat zijn beide ouders in Kotay Taran verblijven, terwijl hij bij het CGVS verklaart dat zijn moeder drie tot vier dagen na de moord op zijn broer bij haar broer is gaan wonen in het dorp Kachara en zijn vader op allerlei plaatsen verbleef;

(g) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip van verdwijning van zijn vader, waarbij verzoeker zijn verklaringen verschillende keren aanpast;

(h) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn oom gearresteerd werd omdat hij onderdak gaf aan verzoekers familie, die gezien zouden worden als spionnen waarbij (i) verzoeker geen enkel bewijs neerlegt van de arrestatie van zijn oom; (ii) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder wordt ondermijnd door het feit dat zijn oom pas een jaar na de machtsovername werd gearresteerd en (iii) verzoeker geen concrete indicaties heeft dat zijn oom omwille van het feit dat hij onderdak gaf aan verzoekers familie, werd gearresteerd;

(i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bescherming zou nodig hebben wegens het voormalige werk van zijn oom als soldaat waarbij (i) verzoekers verklaringen over het werk van zijn oom twijfels oproepen; (ii) de fysieke gelijkenis tussen de persoon op de familiefoto van verzoeker en zijn oom en de persoon op de door verzoeker neergelegde foto's en documenten van een soldaat weinig treffend is; (iii) verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij als neef van zijn oom die bovendien in een ander dorp woonde, problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het voormalige werk van zijn oom en (iv) verzoekers oom na de machtsovername teruggekeerd is naar het dorp waar hij woonachtig was en een jaar probleemloos als landbouwer heeft kunnen werken;

(j) het niet geloofwaardig is dat iedereen van het dorp op de hoogte is van het feit dat M. verzoeker zagezegd verkracht zou hebben, maar verzoekers familie niets zou weten hierover, waarbij (i) het opmerkelijk is dat het gedrag van de dorpingen ten opzichte van verzoeker beperkt bleef tot het maken van grappen, ondanks dat verzoeker zijn eer was verloren omdat dit in de Pashtounse cultuur als iets verderfelijks wordt beschouwd en (ii) verzoekers verklaring dat hij bijna geen contact had met mensen en dat niemand hem wilde spreken niet kan overtuigen aangezien indien dit effectief zo was, dit toch argwaan zou wekken bij verzoekers familie;

(k) verzoekers verklaringen over het gedrag van M. weinig geloofwaardig zijn, waarbij het onaannemelijk is dat M. met opzet een gerucht zou verspreiden dat hemzelf in de problemen kon brengen, maar hier echter geen negatieve gevolgen van ondervond;

(l) verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij verwesterd is of op zijn minst zo gepercipieerd zou worden en omwille daarvan vervolgd zou worden.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Waar verzoeker zijn jonge leeftijd, evenals zijn ongeschooldheid aanhaalt, wijst de Raad erop dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als laaggeschoolde, thans, jongvolwassene de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.6. Wat betreft verzoekers verklaringen over de aangifte van de bommen geplaatst door de taliban, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheid of inconsistentie vindt in zijn verklaringen hierover. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk

te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker stelt dat hij de taliban tegenhield en zij daarom vroegen om te komen. Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Er kan immers verwacht worden dat de taliban niet wilde dat iemand wist dat ze bommen aan het plaatsen waren op een brug en dat ze dus zeker niet aan verzoeker zouden vragen om dichterbij te komen zodat hij nog een beter zicht kreeg op hun activiteiten. Waar verzoeker stelt dat het belangrijk is om rekening te houden met de Afghaanse context waar dit soort aanvallen vaak voorkomen en de brug een belangrijk communicatiemiddel is voor de dorpingen waardoor het niet in hun belang is dat de brug vernietigd wordt, hetgeen de angst van de taliban om aan de kaak te worden gesteld versterkt, wijst de Raad erop dat dit juist aantoonde dat er verwacht kan worden dat de taliban voorzichtiger zouden zijn en zeker niet zouden vragen aan verzoeker, zijn broer en zijn vader om dichterbij te komen zodat ze duidelijk konden zien wat ze aan het doen waren. Verzoeker stelt vervolgens dat de taliban hen bedreigden en intimideerden om geen aangifte te doen. In het persoonlijk onderhoud haalt verzoeker echter alleen aan dat de taliban zeiden dat ze meteen naar huis moesten gaan en niemand mochten waarschuwen of zeggen dat de taliban daar was. Indien de taliban zo bang waren om ontdekt te worden, kan er toch verwacht worden dat ze iemand meesturen om verzoeker, zijn vader en zijn broer te begeleiden naar hun huis zodat ze zeker wisten dat ze geen aangifte gingen doen van wat ze gezien hadden. Als laatste haalt verzoeker nog aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met zijn beschrijving van de bommen die de taliban wilde plaatsen. De Raad wijst er hier op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een nieuw licht te werpen op zijn vluchtrelaas.

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: *“Met betrekking tot de algemene situatie in je regio verklaarde je dat de taliban er 's nachts actief waren en dat ze mensen die iets ondernamen dat tegen hen gericht was vermoordden (CGVS, p. 11). Gezien deze context is het opmerkelijk dat jullie 's nachts het risico namen om aan onbekenden te vragen wie ze waren en wat ze deden. Nog vreemder is jouw bewering dat je vader, je broer en jij die nacht samen aangifte gingen doen van de bommen bij het dorpshef (CGVS, p. 14-15). Gezien jouw beschrijving van de algemene veiligheidssituatie in je regio is het weinig aannemelijk dat je vader zijn eigen leven én dat van zijn twee zonen zou riskeren om aangifte te doen. Zelfs als je vader niet wou dat onschuldige burgers en soldaten zouden gedood worden door de bommen, had hij op een minder risicovolle manier de bommen kunnen rapporteren, bijvoorbeeld door naar het dorpshef te bellen, te wachten tot de ochtend of desnoods alleen naar het huis van het dorpshef te gaan.”* Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling geen rekening gehouden heeft met de armoede en het lage opleidingsniveau van verzoekers gezin, waar hij suggereert dat verzoekers vader naar het dorpshef had kunnen bellen. Het betoog in het verzoekschrift dat zij geen telefoon hebben, is echter volstrekt in tegenstrijd met verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alwaar hij uitdrukkelijk stelde dat zijn buurman naar zijn vader belde op de avond van het huwelijksfeest en dat zijn vader vervolgens naar zijn schoonbroer belde (zie NPO, p. 15). Verzoeker kan dan ook niet voordoen als zou zijn vader niet in staat zijn met een telefoon contacten te leggen. Hij stelt ook dat ze niet te lang konden wachten met de aangifte omdat de bom elk moment kon ontploffen. De Raad wijst er echter op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers vader een enorm risico nam door de bom te rapporteren, open en bloot in persoon en in aanwezigheid van zijn twee zonen. Hij riskeerde door zijn aangifte niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van zijn twee zonen die bij de ontmoeting met de taliban aanwezig waren. Het is onaannemelijk dat verzoekers vader zo'n groot risico zou nemen zeker omdat de taliban direct zouden weten dat zij de aangifte gedaan hadden. De taliban hadden immers gevraagd aan verzoeker, zijn broer en vader om dichterbij te komen en wisten dus wie had gezien dat ze de bommen aan het plaatsen waren op die brug.

5.1.8. Wat betreft de moord op verzoekers broer en schoonzus stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat: *“Met betrekking tot de moord op je broer en schoonzus dient het volgende opgemerkt te worden. Je verklaarde dat jullie buurman, Z., je vader opgebeld had en gezegd had dat hij schoten gehoord had in jullie huis, waarna je vader tevergeefs je broer telefonisch probeerde te bereiken en vervolgens meteen naar huis ging, waar hij zag dat je broer en schoonzus vermoord waren door de taliban (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe je vader kon zien dat ze vermoord waren door de taliban, zei je “Z., onze buur zei tegen mijn vader: ik heb 4 mannen gezien, 2 mannen waren voor je huis aan het staan, 2 gingen binnen je huis. ze hebben geschoten, daarna verlieten ze met hun motorfiets.” (CGVS, p. 15). Toen het CGVS je erop wees dat er in Afghanistan behalve taliban ook andere gewapende mensen met een*

motorfiets zijn, verklaarde je dat Z. aan je vader verteld had dat hij de taliban gezien had en dat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 15). Dit is opmerkelijk, want aanvankelijk had je enkel verklaard dat Z. schoten gehoord had in jullie huis (CGVS, p. 15). Zelfs als jullie buurman gemaskerde mannen had gezien, dient erop gewezen te worden dat dit niet noodzakelijk talibs zouden zijn, temeer daar er in jullie regio klaarblijkelijk sprake was dieven(bendes), gezien er altijd iemand thuis moest blijven om jullie te behoeden tegen diefstal (CGVS, p. 15). Dit doet concluderen dat jij en je familie op het moment van jouw vertrek nog geen overtuigende indicaties hadden dat de taliban je broer en schoonzus gedood hadden, laat staan dat ze het ook gemunt hadden op jou. De dreigbrief van de taliban werd immers pas drie dagen na de dood van je broer en schoonzus en dus ook na jouw vertrek bezorgd (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat jouw familie meteen na de dood van je broer en schoonzus de drastische beslissing om jou naar het buitenland te sturen. Dit tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan." Verzoeker stelt dat er tal van aanwijzingen waren dat de taliban de moord op zijn broer en schoonzus gepleegd hadden. Het ging immers om de *modus operandi* van de taliban, verzoeker had samen met zijn broer en vader juist een aanslag van de taliban verijdeld en zij hadden een dreigbrief gekregen van de taliban. De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat op het moment dat verzoeker vertrekt uit zijn land van herkomst er nog geen overtuigende bewijzen waren. De dreigbrief kan dan ook niet als aanwijzing gezien worden dat de taliban de moord hadden gepleegd, want deze was op dat moment nog niet afgeleverd (zie NPO, p. 12). Waar verzoeker stelt dat de moord de *modus operandi* van de taliban is, wijst de Raad erop dat dit een louter blote bewering betreft. De commissaris-generaal stelde op goede gronden vast dat er in Afghanistan meerdere gewapende groeperingen opereren, en dat uit verzoekers eigen verklaringen ook blijkt dat er vaak inbrekers actief waren. De Raad wijst bovendien nog op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over wat zijn buurman Z. zei tegen zijn vader. Verzoeker verklaarde immers eerst dat Z. alleen maar schoten had gehoord (zie NPO, p. 15), waarna hij zijn verklaring aanpaste en verklaarde dat Z. de taliban had gezien (zie NPO, p. 15). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

5.1.9. Verzoeker stelt dat hij niet meer thuis was op het moment dat de dreigbrief werd afgeleverd waardoor hij geen kennis heeft over wanneer de brief juist werd afgeleverd. De Raad wijst er echter vooreerst op dat verzoeker wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wanneer de dreigbrief juist werd afgeleverd. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal dan ook bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: *"Met betrekking tot de dreigbrief dient voorts opgemerkt te worden dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover. Zo verklaarde je tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het volgende: "s Nachts vielen enkele Talibanstrijders ons huis binnen, ze beschuldigden ons van spionage voor de overheid en ze schoten mijn broer en zijn vrouw dood. Ze lieten een dreigbrief achter voor ons waarin stond dat mijn vader en ik hetzelfde probleem zouden krijgen. Mijn leven was in gevaar dus de dag erop heb ik meteen met een smokkelaar mijn land verlaten."* (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens je onderhoud bij het CGVS verklaarde je echter dat de brief niet de nacht van de moord op je broer werd achtergelaten, maar drie dagen later, toen jij al vertrokken was, via de mullah naar jullie huis werd gebracht (CGVS, p. 12, 15). Dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze brief roept verdere vraagtekens op. Het is voorts opmerkelijk dat je slechts veronderstellingen maakt over de inhoud van de brief, hoewel je de brief ter ondersteuning van je relaas neerlegt (CGVS, p. 15). Dat je zelf niet kan lezen vergoelijkt je onwetendheid niet, je had immers hulp kunnen vragen aan iemand die geletterd is, maar je liet na dit te doen (CGVS, p. 15)." Verzoeker heeft nog steeds contact met zijn moeder, die op het moment dat de dreigbrief werd afgeleverd, nog thuis was. Hij had tevens nog geruime tijd, na het ontvangst van de dreigbrief, contact met zijn maternale oom. (zie NPO, p. 5). Hij had zich dus bij hen kunnen informeren over wanneer de dreigbrief juist werd afgeleverd en wat hierin stond vermeld. Waar verzoeker stelt dat hij nooit naar school geweest is en analfabeet is waardoor hij geen kennis kon nemen van de inhoud van de brief, wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij zich informeert over de inhoud van de documenten die hij zelf neerlegt. Verzoeker had zich doorheen zijn procedure om internationale bescherming bij derden kunnen informeren om kennis te kunnen nemen van de inhoud van de brief. Verzoekers gebrekkige kennis ondergraaft verder zijn geloofwaardigheid.

5.1.10. Verzoeker stelt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van zijn ouders. Hij haalt aan dat hij bij het gehoor bij de DVZ het officiële adres van zijn ouders heeft opgegeven. Deze *post factum* verklaring kan evenwel geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen waarbij de commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de verblijfplaats van zijn ouders. Er werd immers bij de DVZ duidelijk gevraagd om de geboorteplaats van zijn ouders en hun huidige woonplaats. Verzoeker verklaarde hier dat ze in Kotay Taran verbleven (zie AD, "Verklaring DVZ" d.d. 13 juli 2021). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij het

CGVS echter dat zijn moeder drie tot vier dagen na zijn vertrek bij zijn oom in Kachara is ingetrokken (zie NPO, p. 5, 7, 9, 15) en dat zijn vader op allerlei plaatsen verblijft (zie NPO, p. 7). Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn ouders en gaf toen niet aan dat hij dacht dat de DVZ naar de officiële woonplaats van zijn ouders vroeg, maar ontkende alleen maar dat hij dit bij de DVZ had gezegd.

5.1.11. Verzoeker stelt dat er flagrante tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen over het tijdstip van verdwijning van zijn vader omdat verzoeker de weg kwijt was en de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat verzoeker kwetsbaar was doordat hij nog maar een kind was, nooit naar school geweest is en bovendien analfabeet is. De Raad wijst er echter op dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud al 17 jaar oud was. Bovendien werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*, die een specifieke opleiding heeft gevolgd om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Uit een lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt ook nergens dat er vragen werden gesteld die een hogere scholing behoeven. Door louter te wijzen op zijn jonge leeftijd en zijn analfabetisme kan hij zijn tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de verdwijning van zijn vader, niet vergoelijken. De commissaris-generaal stelt dan ook op goede gronden vast: *“Er moet voorts gewezen worden op je tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de verdwijning van je vader. Je vertelde dat je vader de dag dat hij zich aanmeldde bij de taliban verdween (CGVS, p. 8). Toen het CGVS je vroeg wanneer dat was, die dag dat je vader verdween, zei je dat hij ongeveer twee jaar en drie maanden geleden verdween (CGVS, p. 8). Even later zei je dat hij ongeveer zes maanden vóór de val van de vorige regering verdween (CGVS, p. 8). Toen het CGVS je erop wees dat je verwezen had naar de machtsovername van de taliban met betrekking tot je vaders terugkeer naar het dorp, paste je je verklaringen aan en zei je dat je vader zes maanden geleden verdween (CGVS, p. 8). Het CGVS wees je nogmaals op je tegenstrijdige verklaringen, waarop je opnieuw een andere versie gaf en zei dat hij zes maanden ná de val van de vorige regering verdween (CGVS, p. 8). Uiteindelijk greep je terug naar de vorige versie en zei je dat hij zes maanden geleden (i.e. zes maanden voor het onderhoud) verdween. Dat je zulke tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verdwijning van je vader doet de geloofwaardigheid van je verklaringen verder afbrokkelen.”*

5.1.12. Wat betreft de arrestatie van verzoekers oom treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat: *“Je slaagde er voorts niet in aannemelijk te maken dat je oom T. G. gearresteerd werd omdat hij onderdak gaf aan spionnen, met name aan je familie. Vooreerst legde je geen enkel begin van bewijs neer van de arrestatie van je oom. Je verklaarde expliciet dat je oom gearresteerd is omwille van jullie probleem, met name omdat ze hem ervan verdachten onderdak te geven aan ongelovigen of spionnen (CGVS, p. 10-11). Uit bovenstaande opmerkingen blijkt echter dat jullie problemen omwille van het doorgeven van informatie aan de overheid niet geloofwaardig zijn. Dat je oom pas een jaar na de machtsovername en na zijn terugkeer naar zijn dorp werd aangehouden ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen slechts verder, het is immers weinig aannemelijk dat de taliban pas dan te weten kwamen dat hij onderdak gaf aan je familie en hem pas dan arresteerden. Uit je verklaringen blijkt bovendien dat jullie geen concrete indicaties hebben dat je oom omwille van deze reden aangehouden werd (CGVS, p. 10). Jullie vermoeden slechts dat een onbekende persoon info over je oom gegeven heeft aan de taliban (CGVS, p. 10).”* Waar verzoeker stelt dat hij niet rechtstreeks van deze aanhouding op de hoogte kon worden gesteld omdat hij zich in België bevindt, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij nog contact heeft met zijn moeder (zie NPO, p. 5) bij wie hij had kunnen informeren over de redenen voor de arrestatie van zijn oom. Waar verzoeker stelt dat de taliban het verband met hem niet zouden hebben gelegd, wijst de Raad erop dat verzoeker heeft verklaard dat zijn oom is gearresteerd omwille van de problemen die hij en zijn gezin hadden met de taliban (zie NPO, p. 10-11). De taliban heeft dus wel degelijk een verband gelegd tussen verzoeker en zijn oom. Waar verzoeker stelt dat de taliban een ware klopjacht hield op iedereen die samenwerkten met de Amerikanen, benadrukt de Raad dat verzoeker heeft verklaard dat zijn oom werd gearresteerd omwille van de problemen van verzoeker en zijn gezin en niet omdat hij voor de Afghaanse overheid zou gewerkt hebben (zie NPO, p. 10-11). Bovendien laat verzoeker na een nieuw licht te werpen op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het onaannemelijk is dat zijn oom pas een jaar na de machtsovername, gedurende dewelke tijd hij probleemloos aan de slag kon gaan als landbouwer, zou zijn aangehouden omdat hij onderdak verleende aan verzoekers familie die werden gezien als ongelovigen of spionnen.

5.1.13. De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden vast dat: *“Volledigheidshalve voegt het CGVS toe er geen beschermingsnood kan vastgesteld worden in jouw hoofdte op basis van de voormalige werkzaamheid als soldaat van je maternale oom T. G. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je verklaringen over het werk van je oom twijfels oproepen. Zo weet je wel dat hij soldaat was in Marjah*

district in de provincie Helmand werkte (met de kanttekening dat Marjah geen district is maar een plaats in het district Nad Ali, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), maar weet je zelfs niet of hij bij het leger, de politie of een andere overheidsdienst werkte (CGVS, p. 9). Nochtans legde je wel een foto van zijn legerbadge neer ter ondersteuning van je verklaringen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de fysieke gelijkenis tussen de persoon op de familiefoto van jou en je oom (CGVS, p. 4) en de persoon op de door jou neergelegde foto's en documenten van een soldaat weinig treffend is, waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit dezelfde persoon betreft. Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat je oom soldaat was, dient opgemerkt te worden dat je niets van elementen aanbracht waaruit zou blijken dat jij, als neef van je maternale oom die in een ander dorp woonde, omwille van je ooms vroegere job bij terugkeer naar Afghanistan ernstige problemen zou ondervinden. Het CGVS beschikt evenmin over informatie die zou wijzen op een vrees in jouw hoofde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat je oom na de machtsovername teruggekeerd is naar zijn dorp en daar klaarblijkelijk een jaar probleemloos als landbouwer heeft gewerkt. Zoals reeds werd opgemerkt zijn je verklaringen over zijn arrestatie een jaar na de machtsovername weinig overtuigend (zie supra)." De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete vrees aangeeft in verband met de voormalige werkzaamheid van zijn oom, zodat hij deze beoordeling ook niet aan het wankelen brengt. Verzoeker benadrukt enkel dat hij foto's, evenals een legerbadge heeft overgemaakt. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Bovendien betreffen al de door verzoeker overgemaakte documenten slechts kopieën, waaraan hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.14. Waar verzoeker stelt dat hij uit een heel traditioneel gezin komt en de beschuldiging van seksuele betrekkingen tussen mannen al voldoende zou zijn om vervolgd te worden door niet alleen zijn familie maar ook de taliban, wijst de Raad erop dat het onaannemelijk is dat heel het dorp op de hoogte zou zijn van de zogezegde verkrachting door M. maar verzoekers gezin hier niets over gehoord zou hebben. Zoals verzoeker zelf aangeeft zijn beschuldigingen al voldoende om repressie teweeg te brengen. Het is dan ook onaannemelijk dat geen enkele dorpling zijn familie op de hoogte zou hebben gebracht van de beschuldigingen met het oog op repressie. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat: "*Met betrekking tot je vrees gedood te worden door je vader als hij zou te weten komen over het gerucht dat M. over jou verspreidde, een vrees die je overigens niet vermeldde tijdens je onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient het volgende opgemerkt te worden. Zo is het helemaal niet geloofwaardig dat enerzijds iedereen in het dorp te weten kwam dat M. jou zogezegd verkracht had, maar dat je familie dit niet te weten kwam (CGVS, p. 13). Je verklaarde dat M. de dag nadat jij geweigerd had seksuele betrekkingen te hebben met hem aan een heleboel dorplingen, zelfs aan kinderen, vertelde dat hij jou verkracht had; zo kwam iedereen in het dorp het te weten (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom je familie het niet wist, zei je dat M. je vader niet verwittigd had omdat hij een oude man was (CGVS, p. 13). Andere dorplingen zouden het niet doorverteld hebben aan je familie omdat de vermeende feiten een schandelijke actie zijn in Afghanistan (CGVS, p. 13). Als iedereen in het dorp op de hoogte was, is het echter allerminst aannemelijk dat dit gerucht niet ter ore kwam van je ouders, net omdat zoiets een belangrijke zaak is onder Pashtounen, zoals je zelf zei (CGVS, p. 13). De vaststelling dat je nog zes maanden in je dorp verbleef na deze vermeende gebeurtenis maakt het des te minder aannemelijk dat je familie op geen enkel moment het gerucht hoorde (CGVS, p. 13). Bovendien is het opmerkelijk dat het gedrag van de dorplingen ten aanzien van jou beperkt bleef tot het maken van moppen, dit ondanks het feit dat je je eer verloor voor dorpsgenoten omdat het iets heel slechts is in de cultuur van Pashtounen (CGVS, p. 13). Je bewering dat je gedurende die zes maanden bijna geen contact had met mensen en dat niemand wilde spreken met jou (CGVS, p. 13) is weinig overtuigend, als dit effectief het geval was kan immers verwacht worden dat dergelijk gedrag net argwaan zou wekken bij je familie en dat zij zo op de hoogte zouden komen van het gerucht. Ook je verklaringen over het gedrag van M. zijn weinig geloofwaardig. Gevraagd waarom M. zo'n gerucht zou verspreiden en of dit hem niet zelf in de problemen zou brengen gezien zo'n handeling een schande is onder Pashtounen, zei je dat hij dit verteld had met de bedoeling jou te dwingen om de actie te herhalen in de toekomst. In de*

daaropvolgende periode was M. naar jouw zeggen erg blij omdat hij volgens hem die actie gedaan had met jou (CGVS, p. 13). Dat M. moedwillig een gerucht zou verspreiden dat hem zelf in de problemen kon brengen en klaarblijkelijk geen negatieve gevolgen onderging na het verspreiden van het gerucht tast de geloofwaardigheid van je verklaringen verder aan. Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan je bewering dat M. dergelijk gerucht verspreidde, noch aan je vrees omwille hiervan gedood te worden door je familie. Hoewel rekening dient gehouden te worden met je jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd je onaannemelijke verklaringen niet vergoelijken." Verzoeker brengt deze uitgebreide beoordeling, die door de Raad wordt bijgetreden, niet aan het wankelen.

5.1.15. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in de bestreden beslissing, evenals wat reeds in punt 5.1.13. werd gesteld. Verzoeker brengt deze beoordeling niet aan het wankelen.

5.1.16. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.17. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of zijn familie. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.18. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf van tweeënhalf jaar in Europa.

5.1.19. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels

uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.20. In de mate dat verzoeker verwijst naar het gevaar van de geruchten dat hij seksuele betrekkingen zou hebben gehad met een dorpeling, en aldus zou kunnen worden beticht van “*zina*”, verwijst de Raad naar de voorgaande bespreking, waaruit reeds is gebleken dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

5.1.21. De Raad herhaalt verder dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.22. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het neerleggen, zonder verdere toelichting, van een bewijs van regelmatige lesbijwoning voor de schooljaren 2021-2022 en 2022-2023, een stagecontract, loonfiches en contracten van zijn studentenjob, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Er wordt geen enkele omkadering of persoonlijke invulling verstrekt bij deze documenten, die op zichzelf onvoldoende zicht bieden op de concrete impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer. Uit deze stukken, op zichzelf genomen, kan als dusdanig niet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indienen van zijn beschermingsverzoek op 10 mei 2021 slechts 15 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van ongeveer 18,5 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende stukken onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2021, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, met wie hij nog contact onderhoudt, evenals ruimere maternale familieleden, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 5).

5.1.23. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.24. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.25. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd

en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geveiseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.26. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.27. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “M’Bodj” betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “M’bodj” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “Sufi en Elmi” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of

nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen

concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 6 november 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES